

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 268/2024-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Ulianko & partners, s.r.o., Môťovská 497/2, Zvolen, proti uzneseniu špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 113/22/1000-114 z 29. decembra 2023 v spojení s uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 113/22/1000-82 z 22. augusta 2023 a v spojení s príkazom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na zaistenie peňažných prostriedkov č. k. V GO-V-198/2023/1000-2 z 2. marca 2023, s príkazom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na zaistenie peňažných prostriedkov č. k. V GO-V-193/2023/1000-2 z 2. marca 2023 a príkazom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na zaistenie peňažných prostriedkov č. k. V GO-V-245/2023/1000-2 zo 14. marca 2023, ako aj s príkazom sudcu Špecializovaného trestného súdu na domovú prehliadku sp. zn. 4Ntt-6/2023-356-V-ŠTS-PK z 28. februára 2023 a príkazom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na prehliadku iných priestorov a pozemkov pod sp. zn. PPZ-NKA-OS-2023/162-001-V z 1. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry

Slovenskej republiky (ďalej len „ÚŠP“) č. k. VII/1 Gv 113/22/1000-114 z 29. decembra 2023 v spojení s uznesením prokurátora ÚŠP č. k. VII/1 Gv 113/22/1000-82 z 22. augusta 2023 a v spojení s príkazom ÚŠP na zaistenie peňažných prostriedkov č. k. V GO-V-198/2023/1000-2 z 2. marca 2023, s príkazom ÚŠP na zaistenie peňažných prostriedkov č. k. V GO-V-193/2023/1000-2 z 2. marca 2023 a príkazom ÚŠP na zaistenie peňažných prostriedkov č. k. V GO-V-245/2023/1000-2 zo 14. marca 2023, ako aj s príkazom sudcu Špecializovaného trestného súdu na domovú prehliadku sp. zn. 4Ntt-6/2023-356-V-ŠTS-PK z 28. februára 2023 a príkazom prokurátora ÚŠP na prehliadku iných priestorov a pozemkov pod sp. zn. PPZ-NKA-OS-2023/162-001-V z 1. marca 2023. Sťažovateľ navrhuje zrušiť všetky už uvedené uznesenia a príkazy a vrátiť ich na ďalšie konanie. Sťažovateľ si proti ÚŠP a Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Prezidiu Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúre (ďalej len „NAKA“) uplatňuje aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav vecí:

Sťažovateľ je fyzickou osobou v procesnom postavení obvineného v trestnom konaní vedenom na NAKA – odbore Stred pod ČVS: PPZ-174/NKA-ST4-2022 za pokračovací obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 3 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaný závažnejším spôsobom konania s poukazom na § 138 písm. b), i) Trestného zákona a za pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaný závažnejším spôsobom konania s poukazom na § 138 písm. b), i) Trestného zákona. Sťažovateľ podal 25. júla 2023 žiadosť o vydanie zaistených a odňatých vecí podľa § 97 ods. 1, 8 Trestného poriadku a o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov podľa § 95 Trestného poriadku adresovanú ÚŠP a NAKA. O tejto žiadosti rozhodol negatívnym spôsobom prokurátor ÚŠP uznesením č. k. VII/1 Gv 113/22/1000-82 z 22. augusta 2023. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol znovu negatívne špeciálny prokurátor uznesením č. k. VII/1 Gv 113/22/1000-114 z 29. decembra 2023, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 9. januára 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti najprv opisuje okolnosti vykonania domovej prehliadky rodinného domu vo [REDAKOVANÉ] vykonanej 8. marca 2023 (od 9.22 do 11.15 h) na základe príkazu sudcu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4Ntt-6/2023-356-V-ŠTS-PK z 28. februára 2023 a následnej prehliadky iných priestorov a pozemkov (využívaných obchodnou spoločnosťou FORUM Technologies a. s.) vykonanej tiež 8. marca 2023 (od 12.25 h) na základe príkazu prokurátora ÚŠP sp. zn. PPZ-NKA-OS-2023/162-001-V z 1. marca 2023. Súčasne s vykonávaním domovej prehliadky v priestoroch obchodnej spoločnosti FORUM Technologies a. s., bola na základe príkazu prokurátora ÚŠP sp. zn. PPZ-NKA-OS-2023/164-001-V z 1. marca 2023 vykonaná prehliadka iných priestorov v užívaní obchodnej spoločnosti J&T BANKA, a. s., v bezpečnostnej schránke č. 34. Napokon na základe príkazu sudcu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. 4Ntt-5/2023-355-V-ŠTS-PK z 28. februára 2023 bola v rovnaký deň (od 21.15 h) vykonaná aj domová prehliadka v byte sťažovateľa (v bezpodielovom spoluvlastníctve

s manželkou, pozn.) vo [REDAKOVANÉ] Sťažovateľ opísal veci, ktoré boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní počas už uvedených prehliadok. Zároveň došlo k zaisteniu peňažných prostriedkov na účtoch sťažovateľa na základe príkazov prokurátora ÚŠP č. k. V GO-V-198/2023/1000-2 z 2. marca 2023, č. k. V GO-V-193/2023/1000-2 z 2. marca 2023 a č. k. V GO-V-245/2023/1000-2 zo 14. marca 2023. Následne bolo uznesením vyšetrovateľa NAKA ČVS: PPZ-174/NKA-ST4-2022 z 19. septembra 2023 začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie zo skutkov bližšie opísaných v predošlom bode. Proti tomuto uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažovateľ 19. septembra 2023 sťažnosť doplnenú podaním zo 7. decembra 2023, o ktorej do momentu podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté. Svojou ústavnou sťažnosťou teda sťažovateľ napadol iba rozhodnutia ÚŠP o zrušení zaistenia majetku.

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal, že prokurátor ÚŠP sa v rozhodnutí z 22. augusta 2023 nevysporiadal dostatočne s jeho argumentáciou týkajúcou sa nejasného a nesprávneho vyčíslenia údajne spôsobenej škody a tiež podnikateľskej činnosti sťažovateľa a jeho majetkových pomerov. Okrem toho uviedol, že príslušný prokurátor odignoroval žiadosť sťažovateľa o vrátenie hnutelných vecí zaistených pri domovej prehliadke a prehliadkach iných priestorov. Sťažovateľ tiež polemizoval s argumentáciou, ktorou sa príslušný prokurátor ÚŠP vysporiadal s jeho námietkami k zaisteniu majetku, a považuje ju za nesprávnu a nezákonnú. Z uvedených dôvodov podal sťažovateľ sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu o zaistení majetku, ale špeciálny prokurátor v druhostupňovom rozhodnutí podľa sťažovateľa iba zdublikoval odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia. Sťažovateľ konkrétne spochybňoval, či špeciálny prokurátor skutočne preskúmal príslušný spisový materiál tvoriaci podklad predmetného rozhodnutia. Tiež namietal, že o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu prokurátora ÚŠP rozhodoval špeciálny prokurátor, t. j. prakticky ten istý orgán. Vyčíslenie škody vo forme rozdielu medzi sumami 190 725 697,18 eur (suma, za ktorú sa obchodná spoločnosť FORUM Technologies a. s. zaviazala dodať tovary a služby Ministerstvu obrany Slovenskej republiky) a 116 479 134,19 eur (suma, za ktorú rovnaké tovary a služby predmetná obchodná spoločnosť nakúpila od svojich dodávateľov) považoval za nejasné a zmätočné.

5. Sťažovateľ tvrdil, že prokurátor ÚŠP, ako aj špeciálny prokurátor nesprávne posúdili a vyhodnotili údajnú opodstatnenosť a primeranosť zaistenia majetku, náležite nezistili skutkový a právny stav tejto trestnej veci. Podľa sťažovateľa teda závery a odôvodnenie uvedené v prvostupňovom, ako aj druhostupňovom rozhodnutí o zaistení majetku vzhľadom na argumentáciu a vykonané dokazovanie v danej trestnej veci neobstoja.

6. Následne sťažovateľ poukázal aj na dĺžku rozhodovania o svojej sťažnosti, keďže špeciálny prokurátor o nej rozhodol až po piatich mesiacoch od podania žiadosti o zrušenie zaistenia, čo považoval za nenáležité s ohľadom na formalistické a mechanické zdôvodnenie druhostupňového rozhodnutia špeciálneho prokurátora.

7. V ďalšej časti svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ napádal aj samotné príkazy na zaistenie majetku, domovú prehliadku a prehliadku iných priestorov a taktiež aj špecifikáciu vecí, ktoré mali byť na základe týchto príkazov zaistené, ktorú považoval za váгну a neurčitú. Za neurčité a vágne považoval sťažovateľ aj vymedzenie trestného činu a opis skutku nielen v už uvedených príkazoch, ale aj v uznesení o vznesení obvinenia sťažovateľovi. Sťažovateľ považoval všetky finančné operácie, ktoré vyhodnotili orgány činné v trestnom konaní ako podozrivé, za úplne logické

a štandardné vrátane priamych prevodov z účtov obchodnej spoločnosti na účty sťažovateľa a jeho rodinných príslušníkov. Všetky dôkazy produkované v predmetnom trestnom konaní teda považoval za účelové a nezákonné, a teda aj absolútne nepoužiteľné v príslušnom trestnom konaní. Sťažovateľ zdôraznil, že od zaistenia jeho majetku už uplynul takmer jeden rok a orgánom činným v trestnom konaní sa podľa neho stále nepodarilo preukázať, že zaistený majetok má súvis s akoukoľvek trestnou činnosťou. Sťažovateľ preto opakovane namietal, že zaistenie jeho majetku nie je v súlade so zásadou zdržanlivosti a primeranosti.

8. Z už uvedených dôvodov sťažovateľ zastával názor, že došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jeho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie sťažovateľom označených článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením špeciálneho prokurátora z 29. decembra 2023 v spojení s uznesením prokurátora ÚŠP z 22. augusta 2023 a v spojení s príkazmi na zaistenie peňažných prostriedkov z 2. marca 2023 a zo 14. marca 2023, ako aj s príkazom sudcu Špecializovaného trestného súdu na domovú prehliadku sp. zn. 4Ntt-6/2023-356-V-ŠTS-PK z 28. februára 2023 a príkazom prokurátora ÚŠP na prehliadku iných priestorov a pozemkov sp. zn. PPZ-NKA-OS-2023/162-001-V z 1. marca 2023

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K napadnutému prvostupňovému rozhodnutiu o zaistení majetku:

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

12. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať

a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že prvostupňové rozhodnutie o zaistení majetku bolo predmetom prieskumu realizovaného nadradeným orgánom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Konanie o tejto sťažnosti bolo skončené napadnutým druhostupňovým rozhodnutím o zaistení majetku. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv prvostupňovým rozhodnutím o zaistení majetku je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom prvostupňovým rozhodnutím o zaistení majetku. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.2. K napadnutému druhostupňovému rozhodnutiu o zaistení majetku:

14. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že nie je súčasťou systému orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

16. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 287/06).

17. Ústavnoprávny prieskum zaistenia peňažných prostriedkov sa v podstate sústreďuje len na tie prípadné pochybenia, v dôsledku ktorých by pre také rozhodnutie chýbal zákonný základ alebo by zjavne nemohlo viesť k naplneniu účelu, ktorý ním má byť dosiahnutý, alebo by v ňom bolo možné

vidieť svojvôľu z iného dôvodu. Peňažné prostriedky zaistované podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku predstavujú majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu a zaistenie samotné je nepochybne opatrením zasahujúcim do základného práva na pokojné užívanie majetku a ako také je pod ochranou ústavného súdu podľa § 1 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Na strane druhej treba pripomenúť, že ide o opatrenie dočasné, svojou povahou predbežné a zaistovacie, ktoré nepredstavuje konečné rozhodnutie vo veci. Nemožno teda hovoriť o „zbavení majetku“, ale svojou povahou ide o opatrenie vzťahujúce sa na obmedzenie „užívania majetku“ podľa čl. 1 ods. 2 dodatkového protokolu. Ale aj táto norma musí byť interpretovaná v rámci všeobecného princípu zakotveného v norme prvej, t. j. pokojného užívania majetku tak, aby medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom bol rozumný vzťah proporcionality (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci James a ostatní proti Veľkej Británii z 21. 2. 1986 a podobne). Ústavný súd konštatuje, že pri posudzovaní ústavnosti uvedeného dočasného majetkového zaistovacieho inštitútu upraveného v § 95 Trestného poriadku vychádzal zo zmyslu a účelu tohto opatrenia. Zaistenie je inštitútom, ktorý napomáha objasňovaniu závažnej, hlavne hospodárskej trestnej činnosti, ktorého podstatou nie je odňatie peňažných prostriedkov majiteľovi, ale obmedzenie dispozičného práva s nimi tak, aby nemohlo dôjsť k ich zneužitiu. Ide o obmedzenie vlastníckeho práva dotknutého subjektu, avšak v rámci výluky z ochrany vlastníctva, ktorá je len pri zachovaní v zákone špecifikovaných podmienok primeraná cieľu sledovanému právnou úpravou, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov, ako aj snaha v čo najvyššej možnej miere eliminovať škodu spôsobenú prípadnou trestnou činnosťou.

18. Podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku zaistenie peňažných prostriedkov možno vykonať, ak zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že peňažné prostriedky sú nástrojom trestnej činnosti alebo výnosom z trestnej činnosti. Tento záver nemusí byť na začiatku plne hodnoverný, lebo nie je ani konečný, pretože môže byť ďalším šetrením vyvrátený, ale musí byť vždy logicky odôvodnený v zmysle kritérií či aspoň zásad odvodených z aplikovanej právnej normy pri rešpektovaní ústavného príkazu uvedeného v čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 ústavy.

19. Vo vzťahu k pomerne široko koncipovaným námietkam sťažovateľa týkajúcim sa vyčíslenia škody a podnikateľskej činnosti sťažovateľa špeciálny prokurátor v druhostupňovom napadnutom rozhodnutí, vychádzajúc z dôkazov zadovážených dosiaľ vykonaným vyšetrovaním, uviedol, že pri zabezpečovaní obchodných vzťahov spoločnosti FORUM Technologies a. s. fakturovanú cenu dodaných tovarov a služieb v prospech ministerstva obrany „značne“ nadhodnotila, a to až o 63,74 %. Spoločnosť FORUM Technologies a. s. sa zmluvne zaviazala dodať ministerstvu obrany požadované tovary a služby od zahraničných dodávateľov/výrobcov za celkovú sumu 190 725 697,18 eur, pritom obvinená právnická osoba ich sama nadobudla za sumu v celkovej výške 116 479 134,19 eur, teda týmto konaním spoločnosť FORUM Technologies a. s. dosiahla neoprávnený a neprimeraný prospech v sume 74 246 562,99 eur, čím bola zároveň spôsobená škoda Slovenskej republike. Inak povedané, dosiaľ zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že tieto peňažné prostriedky boli získané a sú výnosom z trestnej činnosti spočívajúcej v úmyselnom nehospodárnom nakladaní s verejnými prostriedkami v súvislosti s obchodnou činnosťou, ktorú spoločnosť FORUM Technologies a. s. „formálne“ sprostredkovala medzi zahraničnými dodávateľmi technických systémov a technológií a ministerstvom obrany. Pritom ešte v prvostupňovom rozhodnutí o zaistení majetku príslušný prokurátor konštatoval, že zástupcovia

obchodných spoločností Excello s.r.o., FORSOLUTION CZ s.r.o., a LEC s.r.o. (zahraniční dodávateľia/výrobcovia spomínaní v predošlej citácii, pozn.) vo výsluchoch vykonaných na základe európskeho vyšetrovacieho príkazu nezávisle od seba uviedli, že boli oslovení s konkrétnymi požiadavkami priamo zástupcami ministerstva obrany, s ktorými dojednali všetky podmienky dodania vrátane ceny. V rámci prejednaní im bolo oznámené zástupcami ministerstva obrany, ktoré bolo skutočným odberateľom a príjemcom ich dodaní, že predmetná zákazka bude realizovaná prostredníctvom spoločnosti FORUM Technologies a. s. Následne ich kontaktovala s objednávkou v dohodnutom rozsahu spoločnosť FORUM Technologies a. s., s ktorou dovtedy nekomunikovali a nedohovárali s ňou žiadne obchodné podmienky. Na základe objednávky zaslali tejto obchodnej spoločnosti faktúru s cenou dohodnutou so zástupcami ministerstva obrany a spoločnosť FORUM Technologies a. s. ju uhradila. V súčasnosti už neuskutočňujú žiadne dodania pre spoločnosť FORUM Technologies a. s.. Zástupcovia označených zahraničných obchodných spoločností doložili k výsluchom listinné dôkazy súvisiace s plneniami k obchodným vzťahom a dodaniam uskutočneným „formálne“ pre odberateľa spoločnosť FORUM Technologies a. s.

20. Vzhľadom na už citované okolnosti je zrejmé, že závery, ktorými podoprel napadnuté rozhodnutie špeciálny prokurátor, nie sú arbitrárne, zmätočné a ani neurčité, ale celkom zrozumiteľne podopierajú podozrenia týkajúce sa zaistených peňažných prostriedkov. Sťažovateľove námietky týkajúce sa absencie znalcom vyčíslenej škody, resp. iných minoritných (a nekvantifikovaných) podnikateľských aktivít spoločnosti FORUM Technologies a. s. nemožno považovať za relevantné vo vzťahu k preventívnemu zaisteniu týchto peňažných prostriedkov v začiatkovej fáze trestného konania.

21. Rovnako neobstoja ani námietky sťažovateľa vo vzťahu k bezodkladnému rozhodovaniu, ako aj proporcionalite s odkazom na plynutie času. Špeciálny prokurátor v napadnutom uznesení v tejto súvislosti podotkol (hoci len stručne), „... že vznesenie obvinenia šiestimi fyzickými osobami a dvomi právnickými osobami v lehote trinásť mesiacov po začatí trestného stíhania v posudzovanej trestnej veci neprimerane nepresahuje dĺžku konania, od začatia trestného stíhania do vznesenia obvinenia, v iných porovnateľných veciach a doterajšie trestné konanie prebieha bez prieskumov.“. Ústavný súd iba na vyjasnenie chronológie dopĺňa, že trestné stíhanie vo veci bolo začaté v auguste 2022, predmetné finančné prostriedky boli zaistené v marci 2023 a v septembri 2023 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie. O sťažnosti sťažovateľa proti vzneseniu obvinenia síce nebolo do momentu podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté, uvedený časový rámec v okolnostiach danej trestnej veci však nemožno považovať za nenáležitý. Taktiež vznesenie obvinenia sťažovateľovi pol roka po zaistení jeho peňažných prostriedkov neindikuje, že by plynutím času klesala potreba tohto preventívneho zaistenia. Rovnako ústavný súd nepovažoval obdobie piatich mesiacov, počas ktorých bolo rozhodnuté na dvoch stupňoch o jeho žiadosti o zrušenie zaistenia a jeho sťažnosti, za problematické s ohľadom na Trestným poriadkom deklarované bezodkladné rozhodovanie. Navyše sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti prieskumov v konaní ani nenamietal.

22. Je síce pravda, že o sťažovateľovej žiadosti o zrušenie zaistenia a jeho následnej sťažnosti rozhodovali prokurátori v rámci štruktúry ÚŠP. Sám ústavný súd už skôr uviedol (I. ÚS 122/2018), že sa mu nejaví ako najvhodnejšia z hľadiska zabezpečenia neustrannosti a nezaujatosti právna úprava, na základe ktorej rozhoduje aj o sťažnosti právnickej osoby alebo fyzickej osoby ten istý štátny orgán (v tomto prípade ÚŠP). Z pohľadu sťažovateľovej ústavnej sťažnosti ale táto okolnosť nie je relevantná, pretože predmetom individuálnej ústavnej sťažnosti nie je posudzovanie právnej

úpravy, resp. jej súladu s ústavnými princípmi. Ústavný súd konštatuje, že v rámci ústavného poriadku Slovenskej republiky platí prezumpcia ústavnosti všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá vyplýva z čl. 152 ústavy. Právne predpisy v slovenskom právnom systéme sa považujú za súladné s ústavou až dovtedy, dokým ústavný súd nerozhodne o opaku. Právne predpisy v slovenskom právnom systéme sa považujú za súladné s ústavou až dovtedy, dokým ústavný súd nerozhodne o opaku. Na tejto okolnosti nemení nič ani skutočnosť, že ÚŠP bol medzitým zrušený.

23. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

24. V prvostupňovom rozhodnutí o zaistení majetku sa síce prokurátor ÚŠP nezaoberal sťažovateľovou sťažnosťou na vrátenie vecí zaistených pri domovej prehliadke, resp. pri prehliadke iných priestorov (ale iba jeho žiadosťou o vrátenie zaistených peňažných prostriedkov, pozn.), ide ale o okolnosť, ktorú sťažovateľ vo svojej sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu ani nenamietal. Z uvedeného dôvodu sa s touto námietkou špeciálny prokurátor v druhostupňovom rozhodnutí ani reálne nemohol vysporiadať. Sťažovateľ poukázal na túto absenciu až vo svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd teda konštatuje, že hoci sťažovateľ formálne využil opravný prostriedok podľa Trestného poriadku (sťažnosť podľa § 95 ods. 8 v spojení s § 285 a nasledujúcimi, pozn.), z materiálneho hľadiska v ňom neuplatnil námietku, ktorú uplatnil až neskôr vo svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd, vychádzajúc zo svojej judikatúry (napr. I. ÚS 358/2016, I. ÚS 489/2016, II. ÚS 70/2017, IV. ÚS 163/2020), podotýka, že nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v rámci opravných prostriedkov, ktoré mal k dispozícii pred podaním samotnej ústavnej sťažnosti. Inými slovami, ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v predošlom konaní, nevyčerpal tak právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd preto posudzuje takýto postup ako neprípustný (m. m. IV. ÚS 158/2018).

25. Špeciálny prokurátor sa v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí o zaistení majetku ústavne-konformným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými sťažovateľovými námietkami a na posúdenie námietok, ktoré sťažovateľ uviedol až vo svojej ústavnej sťažnosti, ale nie v sťažnosti, o ktorej rozhodoval špeciálny prokurátor, ústavný súd nemal právomoc. Samotná okolnosť, že sťažovateľ nie je spokojný s výsledkom, resp. nesúhlasí so závermi v napadnutom rozhodnutí, nemôže predstavovať porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a ani jeho práva na spravodlivý proces, resp. jeho práva na ochranu majetku.

26. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol vo vzťahu k druhostupňovému rozhodnutiu o zaistení majetku v časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako

neprípustnú a vo zvyšnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K napadnutým príkazom na zaistenie peňažných prostriedkov z 2. marca 2023 a 14. marca 2023, ako aj príkazu sudcu Špecializovaného trestného súdu na domovú prehliadku z 28. februára 2023 a príkazu prokurátora ÚŠP na prehliadku iných priestorov a pozemkov z 1. marca 2023:

27. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti správne uviedol, že ústavnú sťažnosť podáva v zákonnej dvojmesačnej lehote (29. februára 2024) vo vzťahu k druhostupňovému rozhodnutiu o zaistení majetku (9. januára 2024). S týmto druhostupňovým rozhodnutím o zaistení majetku ale bez bližšieho odôvodnenia spojil aj príkazy na zaistenie peňažných prostriedkov z 2. marca 2023 a zo 14. marca 2023, príkaz sudcu Špecializovaného trestného súdu na domovú prehliadku z 28. februára 2023 a príkaz prokurátora ÚŠP na prehliadku iných priestorov a pozemkov z 1. marca 2023. Z dátumov vydania týchto príkazov, ale aj zo samotnej chronológie skutkového stavu, ktorú uviedol sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, vyplýva, že ústavná sťažnosť, v časti ktorá smeruje proti týmto príkazom bola podaná oneskorene.

28. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

29. Nedodržanie tejto dvojmesačnej zákonnej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, resp. z novších rozhodnutí I. ÚS 343/2016, I. ÚS 351/2019).

30. Ústavná sťažnosť smerujúca proti už uvedeným príkazom bola teda podaná zjavne až po uplynutí zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

31. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti označil za porušovateľa ním označených základných práv a práv okrem ÚŠP aj NAKA, no už bez toho, aby konkretizoval akékoľvek rozhodnutie samotnej NAKA, resp. bez toho, aby v petite uviedol, akým postupom NAKA mali byť ním označené práva porušené. Z odôvodnenia samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vo všeobecnosti napádal postup NAKA v predmetnom trestnom konaní. V každom prípade pre akýkoľvek postup NAKA, ktorý mohol viesť k vydaniu sťažovateľom označených rozhodnutí, platia dôvody odmietnutia, ako boli uvedené v predošlých statiach. Ústavný

súd tiež dopĺňa, že druhý sťažovateľom označený porušovateľ – ÚŠP bol v období medzi podaním ústavnej sťažnosti a rozhodnutím ústavného súdu o nej zrušený. Ústavný súd preto toto svoje rozhodnutie adresoval Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2024

Miloš Maďar
predseda senátu